

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: T.P.B.**, zastoupené JUDr. Václavem Vladařem, advokátem, se sídlem Plzeň, Borská 13, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2014, č.j. 7458-3/2014-900000-304.6,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2014, č.j. 7458-3/2014-900000-304.6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 31.12.2013, č.j. 15288-12/2013-600000-11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), tak, že ve výroku tohoto rozhodnutí v části obsahující identifikační údaje dopravního prostředku bylo označení kódu VIN WVWZZZ3CZ6E14225 nahrazeno označením WVWZZZ3CZ6E142253.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daní, ve znění účinném ke dni 10.10.2012 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), s použitím § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“),

rozhodnuto o propadnutí osobního motorového vozidla tovární značky *VW Passat Variant, 2.0, TDi, registrační značky 7U1 0430, VIN kód WVVZZZ3CZ6E14225* (dále též jen „dopravní prostředek“) zajištěného rozhodnutím Celního ředitelství Plzeň ze dne 10.10.2012, č.j. 6881-2/2012-160100-34, když právě tímto dopravním prostředkem byly dopravovány vybrané výrobky v podobě neoznačených cigaret v počtu 96 tisíc kusů, s nimiž bylo nakládáno způsobem uvedeným v § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních; vlastníkem dopravního prostředku byla žalobkyně.

II. Žaloba.

Žalobkyně v žalobě konstatovala, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť je přesvědčena, že bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalobkyně dále stručně zmínila obsah napadeného rozhodnutí, a sice že v něm bylo žalovaným konstatováno, že z obsahu spisu vyplývá, že při kontrole vozidla vlastněného žalobkyní provedené kontrolní hlídkou bývalého Celního ředitelství Plzeň bylo zjištěno, že ve vozidle, v němž se v inkriminované době nacházel výhradně řidič C.T.H. jsou převáženy tabákové výrobky (cigarety) v počtu 96 tisíc kusů bez dokladu prokazujícího jejich zdanění, bez tuzemských kolků. Vozidlo bylo proto zajištěno. Následně bylo celním úřadem rozhodnuto o propadnutí předmětných tabákových výrobků a též předmětného vozidla. Rozhodnutí o propadnutí vozidla považuje žalovaný za souladné s § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 01.05.2011. Výkladem uvedeného zákonného ustanovení dospěl žalovaný k závěru, že při vydávání správního rozhodnutí je vyloučeno jakékoliv správní uvážení ve vztahu ke zkoumání vědomí vlastníka vozidla o tom, že jeho vozidlo bylo jinou osobou užito ke spáchání daňového deliktu, kdy pro tento svůj výklad žalovaný argumentuje řadou nálezů Ústavního soudu České republiky nebo judikátů soudů vyšších instancí. Žalobkyně je toho názoru, že argumentace žalovaného není danému případu přiléhavá. Konkrétněji k tomu žalobkyně uvedla, že žalovaný například v napadeném rozhodnutí poukazuje na nálezy Ústavního soudu České republiky sp.zn. Pl. ÚS 7/03 či sp.zn. Pl. ÚS 37/11, které se zabývají uložením sankce propadnutí vozidla v případech, kdy se daňového deliktu s vozidlem dopustil sám vlastník tohoto vozidla. Tyto nálezy v této souvislosti připouštějí možnost správního uvážení při rozhodování o uložení sankce propadnutí vozidla ve vztahu k vlastníkovi vozidla, který je zároveň pachatelem daňového deliktu tak, aby tato sankce neměla likvidační nebo „rdousící“ charakter. Dle žalobkyně je zřejmé, že předmětné nálezy nejsou pro danou věc zcela případné, resp. mohou být případné v té části, kdy výslovně připouští správní uvážení v situaci, kdy se doslovná dikce konkrétního zákonného ustanovení může správnímu orgánu jevit jako norma zcela vylučující správní uvážení při její aplikaci. Další nález Ústavního soudu České republiky, na který poukazuje v napadeném rozhodnutí žalovaný, je pak dle žalobkyně pro dané správní řízení velmi případný, avšak tento nesvědčí argumentaci žalovaného, nýbrž naprosto svědčí argumentaci žalobkyně. Ústavní soud České republiky ve svém nálezu ze dne 12.12.2012 sp.zn. Pl. ÚS 31/08 výslovně říká, že „je evidentní, že propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby má především sankční charakter a ve vztahu k zajištění úhrady případného daňového nedoplatku je nelze ústavně konformně vyslovit bez toho, že by bylo zjištěno zavinění vlastníka dopravního prostředku směřující ke spáchání daňového deliktu. Opačný výklad by popíral i obecnou právní zásadu *nullum crimen sine lege*, kterou lze analogicky vztáhnout i na věc souzenou před navrhovatelem.“. Z tohoto

závěru Ústavního soudu České republiky dle žalobkyně jasně vyplývá, že správní orgán je při vydávání rozhodnutí směřujícího k propadnutí vozidla, kterého bylo užito ke spáchání daňového deliktu, povinen zkoumat míru zavinění vlastníka vozidla na předmětném daňovém deliktu, přičemž není-li prokázáno jakékoliv zavinění vlastníka vozidla na spáchání daňového deliktu, je správní orgán povinen rozhodnout o vydání vozidla jeho vlastníkově, neboť v opačném případě by bylo vydáno rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem, konkrétně s právní normou vyšší právní síly, než je zákon o spotřebních daních, tedy celým ústavním pořádkem České republiky. Žalobkyně dále uvedla, že po dobu celého správního řízení tvrdila, že nenese žádné zavinění na tom, že s jejím vozidlem došlo ke spáchání daňového deliktu, neboť neměla žádné povědomí o tom, jaké věci bude pan C.T.H. v jejím vozidle přepravovat. O tomto tvrzení žalobkyně pak svědčí také závěry trestního řízení vedeného u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp.zn. 4 T 35/2013, kde byl pan C.T.H. uznán vinným ze spáchání trestného činu, přičemž rovněž byl vyvrácen jakýkoliv podíl nebo i povědomí žalobkyně o jednání pana C.T.H. Závěrem žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí se jeví jako nesprávné a nezákonné, neboť z předložených důkazů je zřejmé, že žalovaný při jeho vydání překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Žalobkyně vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem spatřuje konkrétní pochybení žalovaného v porušení a nerespektování § 5 odst. 1 daňového řádu, pročež navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně opakuje námitky, které již uváděla ve svém odvolání, o kterém bylo žalovaným rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný s těmito námitkami, dle vlastního mínění, dostatečně vypořádal, přičemž v podrobnostech na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobkyně ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřila nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byli poučeni o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních pokud celní úřad nebo celní ředitelství nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám. V souladu s ustanovením § 42c odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních celní úřad nebo celní

ředitelství rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2, nebo dopravního prostředku, pokud se prokáže, že s vybranými výrobky, které tento dopravní prostředek dopravoval, nebylo zacházeno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1. Celní úřad nebo celní ředitelství může rozhodnout o uvolnění dopravního prostředku, je-li hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny.

Z právě citovaných ustanovení zákona o spotřebních daních vyplývá, že jsou správní orgány, nedojde-li k uvolnění dopravního prostředku v případě, kdy se prokáže, že s vybranými výrobky, které tento dopravní prostředek dopravoval, nebylo zacházeno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1, nebo se prokáže, že hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny, povinny rozhodnout o propadnutí zajištěného dopravního prostředku, je-li jeho vlastník znám.

V nyní souzené věci nedošlo k uvolnění dopravního prostředku z důvodu, že by se prokázalo, že s vybranými výrobky, které tento dopravní prostředek dopravoval, nebylo zacházeno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1, nebo že by se prokázalo, že hodnota dopravního prostředku je ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny, a současně bylo známo, kdo je jeho vlastníkem, a proto správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem, když rozhodly propadnutí dopravního prostředku žalobkyně. Žalobkyně ostatně naplnění těchto jednotlivých podmínek ani nezpochybňovala.

Zákon jako podmínku pro vydání rozhodnutí o propadnutí dopravního prostředku nestanoví, že by bylo nutné „zkoumat míru zavinění vlastníka vozidla na předmětném daňovém deliktu“. Správní orgány tudíž nemohly pochybit, pokud k této skutečnosti při vydání svých rozhodnutí nepřihlížely.

Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Vzhledem k tomu, že soud nedospěl k závěru, že by aplikovaná zákonná ustanovení byla v rozporu s ústavním pořádkem, podle čl. 95 odst. 2 Ústavy nepostupoval.

Soud má za to, že předmětná právní úprava se může na první pohled jevit jakožto přísná, avšak soud nemá za to, že by byla v rozporu s ústavním pořádkem.

Z ustanovení čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.

Těchto svých povinností si musí být vědom vlastník každé věci a při nakládání s věcí si musí počínat tak, aby se věc nestala příčinou zneužití na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy, nebo příčinou poškození lidského zdraví, přírody či životního prostředí nad míru stanovenou zákonem.

S ohledem na to, že ve své podstatě každá konkrétní vlastněná věc může být potencionálně příčinou zneužití na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy, nebo příčinou poškození lidského zdraví, přírody či životního prostředí nad míru stanovenou zákonem, měl by vlastník věci pečlivě vážit, komu věc zapůjčí a eventuálně s ním sjednat podmínky užívání věci a náhradu v případě nemožnosti věc získat zpět.

Mezi obecné zásady právní patří i zásada „*Neznalost zákona neomlouvá*“.

Žalobkyně si tak s ohledem na existenci ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních musela být vědoma toho, resp. musela být srozuměna s tím, že pokud dopravní prostředek zapůjčí osobě, která jej eventuálně i bez vědomí žalobkyně využije k přepravě „*vybraných výrobků v rozporu se zákonem*“, dojde k zajištění dopravního prostředku a jeho následnému propadnutí. Tedy, že v takovém případě jí osoba, které dopravní prostředek zapůjčila, nebude moci tento vrátit.

Tento důsledek není nijak odlišný od jiných myslitelných situací, ke kterým potencionálně může dojít. Osoba, které vlastník věc půjčí, může věc například poškodit, nevratně znehodnotit, zcela zničit, natrvalo ukrýt.

Toho všeho si vlastník věci musí být vědom, a pokud věc zapůjčí „*nevhodné osobě*“, musí být srozuměn s tím, že mu věc nebude vrácena vůbec nebo alespoň ve stavu totožném, ve kterém byla před výpůjčkou. Byl to totiž on, kdo „*škůdci*“ věc zapůjčil.

V nyní souzeném případě byl chybou žalobkyně, která dopravní prostředek zapůjčila „*nevhodné osobě*“, dopravní prostředek zneužít v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy, a to v rozsahu, ke kterému by nedošlo, pokud by například „*škůdce*“ musel „*nést v batohu na zádech*“.

Soud nemá za to, že by bylo za této situace neústavním, pokud namísto vrácení dopravního prostředku ze strany „*škůdce*“ žalobkyni vznikl nárok na náhradu škody vůči „*škůdci*“, za dopravní prostředek, který „*škůdce*“ nemůže vrátit.

Pokud zákonodárce zvolil předmětné řešení, nedopustil se ničeho od jiných myslitelných skutečností odlišného, že by to zakládalo neústavnost předmětného ustanovení.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žádný ze žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.
Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová